

Hvordan bildene tatt på turen kommer frem på telefon. Det ble en god del!

Eventyret Down under går mot slutten

Nå er det bare dager igjen til denne 6 mndr. lange turen er over. Nå ligger vi drøye 300 km unna der turen vil ende. Så nedvasking og klargjøring av bobilen er begynt.

Det har vært mye vær på denne turen, og vi har egentlig sluppet greit unna, bortsett fra når det gjelder temperaturer. Vi har hatt mellom 6 og 47 gr. og de utfordringer det medfører. Når det er ca. 10 gr. og under, er det rimelig fuktig i bobilen, under 8 nesten regner det inne i bobilen. Dette fordi det ikke finnes noe isolasjon i vegger og tak eller i Popup-delen.

Syklonen Alfred

Nå for første gang, har vi faktisk justert turen litt p.g.a. et syklonvarsel. Vi ville jo besøke de 4 geografiske fastlandspunktene og det østligste punktet ligger i området der den Tropiske syklonen Alfred var beregnet å treffe land.

Den hadde vært varslet lenge og de regnet med at det kunne være den kraftigste syklonen siden 1974 i området. De ventet

den ville treffe kysten rundt Brisbane og den var kategorisert til kategori 2, så flyplasser, veier og arbeidsplasser ble stengt, og andre forberedelser ble gjort.

Vi lå ca. 300 km. fra det østligste punktet og ville kjøre inn så snart det var mulig, etter at syklonen hadde truffet land, heldigvis ble den degradert kraftig før den traff land.

Vi kjørte inn 2 dager etter at den hadde truffet land, for da var mange veier åpnet igjen. Vi fikk sett en del av skadene som hadde skjedd og mange veier var fremdeles stengt p.g.a. oversvømmelse, og trær og bygninger hadde skader. Det var heftig å se hvordan det så ut, og det ble meldt på radioen at arbeidere som hadde hatt tapt arbeidsinntekt p.g.a. været ville få kompensasjon.

Å komme inn i butikkene var mye verre enn under Covid

På Australias østligste fastlandspunkt 2 dager etter den Tropiske Syklonen Alfred, og ikke det beste været.

Reparasjonsarbeid på stranden i Byron Bay etter Syklonen Alfred. Det var utgravninger på mange meter, som gjorde stranden helt utilgjengelig lange stykker. Gravemaskiner måtte grave vekk kantene.

En av portene i Dingo Fence som er verdens lengste gjerde på over 5600 km for å holde Dingoene ute fra saueområdene i Sørøst-Australia.

Avkjørselen til Coober Pedy, opalbyen og den klassiske bilen som benyttes til å få jord ut av gruen.

hjemme, det var utplukket og tomt i hyllene. Mange butikker fikk ikke fylt opp igjen fordi veier fremdeles var stengt p.g.a. flom/ødeleggelser.

Tidligere på denne turen hørte vi om et annet syklonvarsel, der vi hadde vært drøye 4 uker før, syklonen Zelina kategori 4. Denne syklonen traff i området rundt Port Hedland, men hadde også heldigvis avtatt betydelig før den traff land, og vi var langt unna.

Det var derfor en opplevelse nå å se og oppleve det så nære, og det er jo i et rimelig mer befolket område enn i Nord hvor syklo-ner er mer vanlig. Nå ble det bl.a. meldt om at 330 000 mennesker var uten strøm og flere bosettinger helt isolert i dager.

Selv fikk jeg melding på tlf. at jeg fikk 100 GB data gratis p.g.a. syklonen. Å kjøre på de veiene vi gjorde, og se hvor høy vannstanden hadde vært, og ikke minst hvor fort det var gått tilbake, og skadene det etterlot seg. Det var flere veier som fremdeles var stengt p.g.a. vann, men vi kom frem til det østligste fastlandspunktet, egentlig uten problemer.

Når man leste på nyhetene om forberedelsene til syklonen Alfred sammenliknet med Zelina, forstår man at det nå er i et

mye mer befolket område, og med helt annen infrastruktur der Alfred traff, og det er mange flere bygg og mennesker i området.

Jeg kan også nevne at i enkelte områder ble det meldt 400-600 mm nedbør i løpet av 24 timer, kanskje mer. På radioen etterpå ble det nevnt områder som hadde hatt ca. 1200 mm på 4 dager. Samboeren til datteren fortalte oss at, for et par år siden med mye nedbør i området der de bor, hadde forsikringsselskapet omdefinert området til flomutsatt og forsikringen på boligene ble 10-15 ganger så dyr.

Som nevnt tidligere har vi hittil vært før eller etter nedbør som har isolert områder, men vi har jo kjørt noen 1000 km ekstra, p.g.a. været fordi vi ikke har kunnet krysse elver som har for høy vannføring, ødelagte broer, stengte veier, o.l.

Kjøring på «dirtroad/grusvei» når det er regn/fuktig, kan medføre høye bøter, 2000-3000 AUD. (ca. 14000-21000 Nkr), har vi sett oppslag om på veier. Heldigvis er det varslet, for en del veier går det greit på og biler under 4,5t kan kjøre, men ikke over.

Det blir så store skader på veien når det er bløtt, og det er veldig dyrt å reparere, blir det fortalt. De sa noen summer på et

En typisk småby eller forstad i Australia. Det er sjelden man ser ny og gammel bebyggelse blandet. Det gamle blir brukt, og ofte er det like gammelt innvendig som utenpå.

Et av bildene fra Melbourne Skydeck 300 m over bakken. Melbourne er Australias største by med over 5,3 millioner mennesker, og det er den raskest voksende byen i Australia.

Turistinformasjon vi var innom. Tør ikke gjenta dem, men når man ser hvilken maskinpark det kan være ved veiarbeid/nybygging kan man forstå det, og ikke minst antall personer.

Når trafikklys benyttes p.g.a. ett kjørefelt og det kanskje også benyttes følgebil, har vi ofte observert at det sitter en person i pickup med fjernkontroll og styrer trafikklyset og har radiokontakt med en person ved det andre trafikklyset. Noen av grunnene er at det ofte er langt mellom lysene og det er varmt å stå ute, men en av hovedgrunnene er at folk er meget

hissige og ikke alltid respekterer lysene, og bare kjører og kjef-ter på mannskapene.

Som nevnt i siste reisebrev, var vi kommet mer ned til sivilisasjonen nå og Port Augusta hvor vi skulle ha service på bilen, er et skikkelig knutepunkt. All hovedtrafikk i retning nord, øst, sør eller vest i Australia på vei eller jernbane går gjennom denne byen.

Det bor ca. 14 000 mennesker der og det er ikke så langt til neste tettsted, og ikke minst, det ligger ikke i outbacken, men outbacken starter ikke så mange mil nord for byen.

Vi hadde jo nå en periode hatt lavere temperaturer og den ene plassen vi lå på langs kysten før Port Augusta, hadde 21-22 gr. hele døgnet i flere dager og det var rimelig fuktig. Bare litt inn i landet steg tempen til 35 +.

Service og dekkskift

Vi lå 2 netter på camping i Port Augusta med 25++ gr. på dagen og ned i 12 på natten, og fikk tatt 180 000 km service på bilen. Servicen ble rimeligere enn estimert, og bilen ble vasket. Jeg hadde bedt dem sette forhjulene bak, da hjulene bak slites mye fortere enn forhjulene, og håpet å utsette dekkskift på den akse-len. Dette hadde de ikke gjort, med forklaringen at de beste hjulene måtte stå foran.

Så da var det bare å få skiftet 2 dekk, selv om det var ca. 3mm mønster igjen. Men siden vi skulle mer ut i outbacken og til tøffe veiforhold, er gode dekk en rimelig kostnad for å unngå problemer. Det ble samme dekkmerke som stod på, dyre

dekk, men hadde kvaliteter ikke alle dekk hadde, og jeg ser at utleiefirma neste konnsekvent benytter de dekkene.

Selv om det var sommer her nå, og skolen hadde begynt igjen, var det mer folk på veiene og overnattingsplassene enn tidligere, og det var greit med plass til alle, om man ikke valgte de mest populære områdene.

«Verdens Opalhovedstad»

Etter litt tenking, og at man måtte inn i landet for å få høyere døgntemperaturer, ble det til at vi reiste ut i outbacken igjen. Drøye 500 km rett nordover ville vi komme til en liten gruveby som også omtales som verdens Opalhovedstad. Det er Coober Pedy, og der var vi for 17 år siden. Det var virkelig en by som vi husket godt, og vel også har sagt vi ville besøke igjen.

Enkelte boliger, hotell, kirke, o.l. finner man under jorden i gamle gruver. For der er det jevn temperatur hele året, og dette er et meget varmt område. Det er ikke kommersiell drift av gruve-ne, man får bare kjøpt små skjøter, og derfor er det bare noen få som jobber i hver gruve som det til sammen er mange av. Ikke som vanlig gruvedrift i dag, der det er mange som jobber, store gruver og ofte store brakkebyer, og arbeiderne flys ut og inn som oljearbeidere hos oss, stor trafikk med Road Train ut og inn av området og rimelig støvete. Eller jernbane med malmen. Den private veien vi kjørte på som jeg beskrev i et tidligere reisebrev, der vi/jeg måtte gjennomgå kurs på nett og bestå en test for å få et bevis før vi kunne kjøre på veien. Der ble det sagt at hvert tog tilsvarte ca. 200 Road Train og vi telte ca. 20+ tog på

strekningen og det er noen 1000 Road Train som skulle gått på veien isteden.

Gjensynet med Coober Pady var en liten nedtur. For det første var veldig mye stengt for sesongen, og den toppen jeg husket, med noen merkelige skulpturer og kunst, var borte og erstattet med et stort opplevelsessenter som selvsagt var steng for sesongen. En annen ting vi husket, men ikke fikk plassert, fikk vi vite på turistkontoret, at nok var en original som hadde hatt, og som nå var død, og stedet derfor hadde forfalt.

Folk var så begynt å samle seg før opptak til TV serien «Home and Away» i Palm Beach, eller Summer Bay som det heter i serien. Det går guidede turer ut hit fra Sydney, så det kom noen busser med folk.

På gullgraving i Ballarat. Fangsten ble liten, men hun påstår hun fant noe og det ligger i posen.

Nå skal det sies, at selv om ting ser forfallent ut, kan det være full aktivitet. Ting som har rustet helt ned, kan være den viktigste reservedelen som trengs. Alt får man ikke kjøpt i butikken, men hva man kan få kjøpt og hvor man kan få kjøpt det i outbacken, er helt unikt.

Vi har vært i flere butikker og blir utrolig imponert av utvalget, og ikke minst at man kan få den minste delen uten å kjøpe et helt sett, og det er mange varekategorier i samme butikk.

Painted Desert og Oodanatta

Etter Coober Pady ble vi enige om å kjøre opp til Oodnadatta via Painted Desert, og følge den legendariske outback-ruten sørøstover igjen. Det ville bli en tur på drøye 1000 ++ km på

grusvei. Det var mange løse steiner på veien, og de største på 2 knyttnevers størrelse, og rimelig humpete grusvei. Så her var det bare å slippe ut luft.

Hadde ikke mer enn begynt å slippe ut luft, så stoppet en bil og spurte om vi trengte hjelp. Forklarte at vi slapp ut litt luft og spurte litt om veien, og ikke minst hvilket trykk han kjørte med. Han hadde kjørt en arbeidskollega til flyplassen og var på vei tilbake, ca 200 km inn. Kjente ikke til hvordan veien var inn til Painted Desert, men ba oss se opp for steiner på den veien vi kjørte.

Nå kjører de fastboende over dobbelt++ så fort som oss, så vi ville nok se steinene. Det var for øvrig den eneste bilen vi traff den dagen, på en ca. 300 km kjøretur.

Vi hadde en utrolig fin tur gjennom Painted Desert, men med temperatur på 40 + hele dagen. Så vi gruet oss litt til å komme fram til camping i Oodanatta på The Pink Roadhouse, og å sette på vår dårlig virkende AC. Temperaturen når du kjører er grei med AC i bilen.

Da vi kom dit, var hele byen strømløs. Nå bor det bare ca. 100 mennesker der. Byen ble grunnlagt i 1890 ved endestasjon for jernbanen, og det var derfra kamelcaravanene gikk til øde bosettinger med forsyninger. I 1929 ble jernbanen forlenget til Alice Spring.

For oss ble det igjen en varm natt, før vi neste dag kjørte ca. 250 km til neste overnatting, uten å treffe en bil på veien. Det samme gjentok seg neste dag. Den fjerde dagen ble det litt

Påminnelsestilt som ofte stod på veien før man kjørte ut på øde strekninger. Alt man burde ha med og hvordan opptre, og hvor man kunne få rådende forhold på veien i øyeblikket.

Et av hotellene i Wallhalla. Wallhalla er en historisk gullgruveby og var en av Australias rikeste byer på 1800 tallet med over 4000 innbyggere. I dag bor det bare ca. 20 fastboende der og ca. 100 000 turister besøker området årlig.

tettere mellom stedene, og man møtte noen biler. Alle hilser på alle på veien i outbacken. Vi besøkte nasjonalparker og kjørte gjennom The Big Dessert. Der kjørte vi noen track hvor det var mye sand, og flere ganger måtte vi gjøre flere forøk på å komme opp enkelte bakker, og hadde ikke sett mennesker på flere dager.

Så gikk turen til Bendigo og Ballarat, med gruvebesøk og gulljakt, før det ble noen dager i Melbourne hos en bekjent som var guide i flere dager i området rundt byen. Etter det gikk turen mot det sydligste fastlandspunktet i Australia, via nasjonalparker og severdigheter. Vi var ikke sikre på om vi ville komme til det sydligste punktet, for det kunne virke som det var 19 km spassertur en vei, og det fristet ikke selv om temperaturen nå var normal.

Nesten den eneste tunellen vi kjørte i.

Det var en stor fricampingplass der nede med over 400 plasser, men en måtte bestille plass, selv om den var gratis. Vi fikk en plass for en natt, og skulle vi være lenger måtte vi komme og få ny plass fordi den vi stod på var bortbestilt. Det ble med den ene natten for oss, og det var nok det sydligste punktet en kunne komme til med bil. Det gikk en bilvei inn i landet, men den var stengt, og som sagt, de anbefalte en overnatting i telt om en skulle gå til det sydligste punktet. Så der feiget vi ut igjen.

De Australske Alpene

Nå kjørte vi opp i de Australske Alpene og til flere av skisportstedene. Vi var oppe i over 1800 m på Mt Buller, og der hadde det

The pink Roadhouse i Oodnadatta et sted man får det meste. Trist at vi var der en strømløs natt og ikke fikk oppleve atmosfæren det ofte er på slike roadhouse. Alt var stengt og vi svettet på campingen i 40++

vært 2 cm snø 2 dager tidligere. Det var også i nærheten der vi hadde vår kaldeste natt, ned i 6 gr., og det var 14 på dagen, så da var ikke spesielt trivelig i bobilen. Tidligere hadde vi kjørt mye for å kunne bruke AC i bilen. En periode nå ble det litt mer kjøring enn planlagt for å benytte varmeapparatet i bilen. Vi besøkte en del nasjonalparker og kjørte litt i Blue Mountains med varmeapparat på. The Capertee Valley som er verdens bredeste canyon, ble også sett fra flere lookout.

Fint med turistinformasjon

Turistinformasjon ble hyppig besøkt og mye fordi kona måtte ha veirapporter på om veiene var åpne, og i hvilken tilstand, o.s.v. Hun var bla. annet inne på et kontor for å få kart og oppdatering på noen veier i en nasjonalpark vi skulle inn i igjen. Vi hadde kjørt noen veier/track der allerede, og kona syntes de lå en del utenfor hennes komfortsone.

Da kom hun ut litt oppskjørtet, for dagen før hadde vi kjørt en vei som hadde en del stigninger og fall som hun ikke likte. Veien full av stein og en del vannskader. Den hadde hun fått beskjed om på turistbyrået at var helt grei. Det var hun ikke enig i, og mente damen burde kjøre den og se selv.

Samme sted hadde vi fått beskjed om at veien ut til et Look Out som man måtte besøke, var en drøy halvtimes kjøretur. For oss ble det en drøy time. Kjøring i nasjonalparker og andre steder også, er meget dårlig skiltet, og det er grunnen til at kona vil ha kart. Har en App på tlf. som er meget detaljert, og den har hjulpet oss mange ganger til å komme på rett vei. Den er så detaljert at en del veier på den ikke er fremkommelige for oss. Da har vi heldigvis sett det så tidlig at vi bare har snudd og tatt en annen vei.

Opalgruve i Coober Pady, som dessverre også var stengt for sesongen.

Noen artige severdigheter

Stranden der «Home and Away» spilles inn, ble besøkt de 2 dagene de hadde opptak den uka vi var der. Kona fikk sett flere av skuespillerne. Canberra ble besøkt, her kjørte vi opp i lia og tok bilder utenfor den Norske Ambassaden.

Fjellet der radioutstyret for å ta imot meldinger fra Apollo 8 ble besøkt, i tillegg til mye annet.

Det er nå blitt så mye kjøring på oss, at bobilen må inn til 190 000 km service om ca. 600 km når vi reiser hjem. Planen var å ha igjen en del mer enn det. For som vi har sagt tidligere, hit skal vi ned igjen og slik er det nå også, vi sier det igjen. Så bobilen blir stående til vi kommer ned igjen.

Noen «småting» skjer på tur

Vi har nå kjørt ca. 35 000 km og egentlig ikke hatt noen problemer med bil eller folk, men noe småting blir det.

Det er helt mørkt ca kl. 20, og i går kveld da vi satt i mørket og pratet, etter å ha vært en liten tur i byen, hadde jeg litt ubehag på leggen. Vi satte på lyset, ser det renner mye blod nedover leggen, og begge føtter har blod pluss litt på gulvet. Vasker det reint og det blør ut fra 2 små sår. Kona tenker umiddelbart på slangebitt.

Så det ble litt tenking, jeg har vel klødd meg? Skulle vi ringe legevakten? Hva skulle vi gjøre? Hva kunne skje? Ble litt tenking og til at tok vi noen bilder, studerte og så og mente det ikke kunne være slangebitt.

Eller da konas bankbrikke ble svart, flatt batteri ble hun stresset. Hadde jo allerede mistet rettigheter på ett bankkort. Heldigvis hadde jeg fått overtalt henne til å legge inn Bank ID på tlf. før vi reiste. Så hun roet seg litt, men det ble bølger igjen

da hennes tlf. også ble svart. Heldigvis var det en rask løsning på det også, hos reparatør.

Ellers er det faktisk en del av de innkjøpte ting vi ikke har brukt. At ikke nødpeilesender, slangebittsett, redningsbrett og førstehjelpssett er brukt, er godt. At ikke forteltet, teltbunn, ryggkamra, DCDC. o.l. er brukt, er vår egen skyld og har ikke vært noe savn..

Ser jo litt frem til å komme til Norge igjen, men har vel også så smått begynt å glede oss til å komme ned hit igjen også.

Tor H 114

Norges Ambassade i Canberra. Litt stusslig og anonym sammenliknet med andre ambassader i området.